

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHNEIDER, RACHEL

Metal slinger : trezirea magiei / Rachel Schneider ;

trad. din lb. engleză: Cornelia Marinescu. - București :

Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-696-8

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111

Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

METAL SLINGER

Copyright © 2024 Rachel Schneider

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

RACHEL SCHNEIDER

Metal Slinger

Trezirea magiei

SERIA
FOC ȘI METAL
#1

Traducere din limba engleză de Cornelia Marinescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Capitolul 1

— Dacă există vreun mijloc, le spun, confirmând astfel planul.

Kai dă aprobator din cap.

— Bine, dar nimeni nu pleacă de unul singur.

Își înnoadă părul blond în vârful capului și se uită la Messer.

— Ne-am înțeles?

Messer privește reflexia din oglinjoara atârnată deasupra ligheanului, îi zâmbește lui Kai și-și freacă bărbia proaspăt rasă.

— Ți-e frică să nu ratezi distracția?

— Vreau să fii și tu serios zece minute, îl dojenește Kai.

Corabia de marfă se înclină într-o parte și ne prindem toți de catargul cel mai apropiat.

Când începe să se redreseze, îmi pierd echilibrul, alunec și aterizez cu mâna într-una dintre latrine. Scot un icnet de dezgust și, odată ce ne recăpătăm toți echilibrul, mă grăbesc și eu să mă ridic. Îmi fac loc, îmbrâncindu-l pe Messer cu umărul, ca să-mi pot băga mâinile în clăbucul rămas în lighean. Tangajul devine tot mai puternic pe măsură ce ne apropiem mai mult de uscat. De aceea,

majoritatea colegilor din clasa noastră s-au adunat pe punte, dornici să zărească țărml pentru prima dată în viața lor.

Messer își pune mâna pe umărul prietenului său cel mai bun, să îl încurajeze.

— Ori mergem toți, zice, ori nu merge nimeni.

Rara sclipire de autocontrol din ochii lui Messer reușește să netezească ridul săpat de îngrijorare între sprâncenele lui Kai. Îmi întinde un prosop să mă șterg. Tot nu îmi simt mâinile curate, dar mă hotărăsc să nu mă mai gândesc la asta. Oricum, tot nu pot să fac nimic.

— Nu uitați, prioritatea noastră numărul unu e să cercetăm cum stau lucrurile, spune Kai. Să evaluăm situația. Nu încercăm să ajungem pe uscat decât dacă suntem absolut siguri că există o cale fără să fim prinși.

— Nicio problemă, din partea mea, zice Messer, cu mâna la piept. Voi doi însă, aveți un ditamai cazierul.

Mă uit la el în oglindă și dau ochii peste cap.

— Într-o bună zi o să îți se înfunde, îi spun.

Încerc să-mi aranjez șuvițele de păr scăpate din coada împletită, dar e în zadar. Părul nu m-a ascultat nicio dată, de când mă știu, nici măcar când eram abia născută. Are nuanța cuprului, în loc să fie blond, culoarea obișnuită a neamului nostru.

De pe puntea de deasupra se auzeau tot mai tare voci, zgomote suprapuse de entuziasm și zdupăieli de pași care o traversau.

Kai mă prinde de umeri și mă răsuțește spre el.

— Principalul nostru obiectiv e să evaluăm situația, spune, înainte de a-mi da drumul. Așa că nu cumva să te grăbești să faci ceva. Vor mai fi și alte ocazii.

Nu îmi dau seama dacă pe mine încearcă să mă convingă sau pe el. Ai noștri au fost alungați de pe uscat acum o sută de ani și, de atunci, o singură dată în an are loc un

Târg. Doar două grupuri de oameni din Alaha au privilegiul de a participa: gardienii care înlesnesc comerțul și schimbul de produse, și clasa de absolvenți ai perioadei de pregătire. Sunt cincizeci și șase de cursanți cu totul și pentru cei mai mulți dintre noi s-ar putea să treacă zeci de ani înainte să mai avem, eventual, șansa de a vedea iar uscatul. Doar o mână de gardieni Alaha sunt aleși de către căpitan să revină la Târg în fiecare an.

E foarte posibil ca ziua de azi să fie singura noastră speranță.

— Ar trebui să urcăm înainte să ne fie observată lipsa.

Messer afișează iar zâmbetul lui caracteristic și adaugă:

— Ah, și e posibil să-i fi spus Aurorei că poate să vină și ea cu noi.

Eu și Kai ne uităm unul la altul, enervați. Ne exprimăm nemulțumirea, dar Messer e deja mult în fața noastră, traversează dormitoarele de sub punte și urcă scările, înainte să-l putem ajunge. Și toate argumentele ni se sting pe buze când vedem peisajul din fața noastră.

Uscatul.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru diferența absolut uluitoare dintre țărml acela stâncos și meleagul nostru dintre arbori, Alaha. Prin comparație, toate desenele și tablourile pe care le-am văzut pălesc.

Corabia se apropie încet, fără zgomot, și vocile înflăcărâte se sting, de parcă am căzut toți într-o transă colectivă.

Îmi lungesc gâtul, să cuprind cu ochii proporțiile peretelui vertical de stâncă și mă simt mai mică, mai insignifiantă ca niciodată. Și atunci o văd. Despicătura din faleza stâncoasă, ca și cum un uriaș a dat cu toporul să crape pământul în două, fix pe mijloc.

— Nebunie, murmură Messer.

Târgul e ridicat chiar în crevasă, pe o platformă uriașă, care se întinde deasupra prăpastiei, de la o față la cealaltă a stâncii, și merge adânc în interior, cât vezi cu ochii. O zonă neutră de întâlnire între noi – poporul Alaha – și poporul Kenta.

Mica noastră flotă de corăbii mai are nevoie de câteva ore de navigat prin bariera de diguri înainte să putem ancora. Gardienii instalează pasarelele și bărbații descarcă încărcătura de pește pe care l-am prins cu plasele în timpul călătoriei încoace. Unul dintre comandanți răcnește ordinele în timp ce plasele sunt ridicate din apă și vărsate în căruțele care așteptau, pentru ca poporul Kenta să ne dea în schimbul peștelui produsele necesare, pe care căpitanul reușește să le negocieze cu regele. De obicei, grâu și produse vegetale.

Am așteptat ziua aceasta toată viața mea, pe jumătate convinsă că locuitorii uscatului sunt doar un mit. Îmbulzeala de pe chei stă mărturie clară că nu e așa.

Îmbrăcați în culori vii și veșminte cu croieli ciudate, locuitorii Kenta sunt, probabil, ființele cele mai frumoase pe care le-am văzut eu. Judecând după murmurele scoase de colegii mei de clasă, strânși toți pe puntea corabiei în timp ce așteptăm să ne vină rândul la debarcare, și ei sunt la fel de uluiți.

Cu mâinile la spate, Gramble, instructorul nostru, pășește în sus și-n jos pe punte și zice:

— Să nu vă lăsați păcăliți de hainele frumoase și de bijuterii. Sunt la fel de nemiloși ca un calamar uriaș.

Mă abțin să dau ochii peste cap. Calmarii uriași sunt animalele cele mai de temut și se spune că le găsești în zonele cele mai îndepărtate ale oceanelor. Nu au un loc al lor cunoscut și nici vreo origine cunoscută. Singura dovadă a existenței lor sunt bărcile abandonate pe care le lasă în urmă, plutind în derivă, fără niciun suflet la bord.

Se zice că trupurile membrilor echipajelor sunt trase la fund și nu mai apar niciodată. În cazul în care mai rămâne măcar barca. Toată adolescența am auzit șoptindu-se printre colegii mei că astfel îmi fuseseră luați părinții de lângă mine, dar eu cred că nu sunt altceva decât povești de speriat copiii Alaha la culcare, ca să-i țină potoliți. Imaginea unui tentacul negru și șerpuitor care intră pe fereastra dormitorului face minuni ca mijloc de potolire a copiilor neascultători. Spre deosebire de un calamar uriaș, care se presupune că e capabil să tragă o corabie întreagă la fundul mării, populația Kenta pare...

Un popor obișnuit. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu seamănă deloc cu acei Kenta căliți în luptă din lecțiile noastre de istorie. Poporul care, în urma unui război brutal, s-a înțeles cu celelalte trei țări și a alungat poporul Alaha, silindu-l să trăiască pe apă, aproape fără nicio agoniseală în afară de hainele de pe ei și câteva corăbii. Grupul de soldați Kenta înșirați pe chei și staționați prin târg arată totuși foarte tare ca unii care nu ne vor permite să punem piciorul pe uscat. Nu ne vor permite să ne aventurăm mai departe de zona de platformă care plutește pe apă.

Mijesc ochii direct în soare și îl zăresc pe Kai pe promenadă. Debarcase mai devreme, să discute cu gardienii de același rang cu el. Ud de sudoare, părul lui ca aurul se închisese pe la tâmple. Mătură repede cu privirea bărcile și oamenii Kenta din apropiere, apoi se uită la mine, pentru o clipă. Arată... uluitor.

Kai ar fi putut să vină de anul trecut, când împlinise optsprezece ani, împreună cu clasa lui de gărzi Alaha, dar ne-a așteptat pe mine și pe Messer, în speranța că am putea să ne strecurăm pe uscat.

Gramble continuă să ne pregătească.

— Când ajungem pe platformă, să nu umblați decât în grup. Nu mai mult de patru, nu mai puțin de doi.

— Mi se pare puțin exagerat, spune ea, ținând cont că nu ni se permite să avem asupra noastră nici măcar un singur obiect cât de cât ascuțit.

Cu o privire atât de neclintită ca a ei, nu-l condamnă pe gardian că e primul care își mută privirea. Kai o apostrofează.

— Aurora. Sunt primul descendent al familiei Wren care vine la Târg. Fac bine că sunt pregătiți.

Aurora dă ochii pe spate.

— Noi suntem cei aflați pe teritoriul inamic.

— Mai avem jumătate de zi, zice Messer, până când o să fim mânați înapoi în corabia aia ca o închisoare și al naibii să fiu dacă am de gând să mi-o irosesc holbându-mă.

O ciupește pe Aurora pe o parte.

— În plus, știm că, dacă vrei să sperii lumea, tu n-ai nevoie de chestii care înțeapă.

Aurora încearcă să-i dea o palmă pe umăr, dar Messer reușește să se ferească și izbucnește în râs. Kai mă îndeamnă să înaintez, mă atinge ușor cu vârful degetelor pe spate și mă conduce dincolo de șirul de soldați, plecând capul spre ei, în semn de respect.

Nu primește niciun salut de răspuns. Poate poporul Kenta e la fel ca noi, dar este evident că sunt al dracului de nepoliticoși.

— Brynn, schimbă-ți expresia.

Mă silesc să fiu relaxată și îmi lipesc pe față un zâmbet timid.

— Ar fi mai puțin jignitor dacă ne-ar scuipa pur și simplu în față.

— Am venit cu gânduri pașnice, îmi amintește Kai, dar armele și privirile reci spun altceva.

Suntem obligați să ne supunem lor – unui grup din același popor care ne-a alungat – și trebuie să părem recunoscători pentru generozitatea lor, să le mulțumim

că permit negoțul între popoarele noastre, ca și cum nu din cauza lor, în primul rând, suntem permanent în pragul foametei. Presupun că e totuși mult mai mult decât ne-a oferit oricare dintre celelalte țări. Poporul Maile ne-a întors spatele, cei din neamul Strou se supun poporului Kenta în toate, iar poporul Roison, deși se pretinde aliatul nostru, nu se dă peste cap să ne vină în ajutor.

Messer ne conduce la o tarabă din apropiere, care vinde tot felul de preparate de patiserie: tarte și plăcinte cu fructe și tot felul de pâini împletite, cu glazură de zahăr. Fiecare prăjitură e făcută pe îndelete și cu migală, și îmi lasă gura apă când le văd.

Messer pune pe taraba de lemn toate cele patru monede ale lui și astfel îi atrage vânzătoarei atenția.

— Orice intră în banii ăștia, zice, să vină la mine.

Indiferent de temerile pe care le-aș avea pentru purtarea excesivă a lui Messer, ele dispar de îndată ce tânăra se înmoaie la vederea surâsului lui molipsitor. Își dă pe după urechi părul negru și, cu un accent apăsător pe vocale, îl întreabă dacă îi plac prunele uscate.

Nepăsător la orice i se explicase despre sensibilități culturale, Messer zâmbește și mai larg, pus vizibil pe flirțat.

— Dulceață, eu mănânc orice, dacă e acoperit cu destul zahăr.

Dacă nu mă înșel, obrații pistruiați ai fetei se înroșesc puțin. Urechile, sprâncenele și aproape toate degetele ei sunt împodobite cu inele de aur și argint. Întinde o foaie de hârtie cerată și împachetează câte o bucată din toate cele într-un săculeț, pe care Messer îl strică, pentru că desface totul și își îndeasă în gură prima prăjitură – întregă.

— Ești o zeiță, spune.

Obraji ei palizi se colorează și mai tare și îi răs-punde cu o mică plecăciune. Se pare că toate femeile sunt înamorate de Messer, fie ele Kenta sau Alaha, deopotrivă.

Fata se uită la mine, eram următorul ei client, în timp ce caut ce să aleg. Sunt tentată să fac la fel ca Messer și să îmi cheltuiesc toate monedele pe prăjituri. Cele cu lavandă par delicioase, dar mai e și un pătrat de ciocolată care arată absolut divin.

Respirația lui Kai pe ceafă îmi dă fiori. Își lasă capul pe umărul meu și îmi șoptește la ureche:

— S-ar putea, sau nu, să fiu în posesia câtorva monede în plus.

Mă prefac că nu m-a tulburat apropierea lui și rămân neclintită, cu ochii la bunătățile din fața mea.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea fiului răs-fățat al căpitanului.

Dacă e ceva de spus despre tatăl lui Kai, este că e foarte tolerant cu unicul său moștenitor.

— Poate că sunt răs-fățat, chicotește Kai, dar mai sunt și foarte darnic.

Vocea îi devine gravă. *Conspirativă.*

— Ia-ți tot ce vrei.

Așa stând lucrurile, aleg patru dintre tabletele de ciocolată, câte una pentru fiecare din noi. Le ridicăm toți în aer, ca și cum am da noroc.

— Pentru Alaha! zice Messer.

— Pentru evadarea de pe afurisita aia de corabie, îl corectez eu.

— Că bine zici, spune Aurora și face o strâmbătură.

Mușcă fiecare din desertul lui și gemem la unison. Eu iau o îmbucătură prea mare și jumătate din ciocolata moale cade pe jos.

— Iepuri afurisiți! bombăn.

— Așa de straniu sună, de fiecare dată când spui asta, zice Messer, încrețind din nas spre mine.

Aurora își îndeasă și ea ciocolata în gură, grăbită, pentru că și a ei începea să se fărâmițeze.

— Nu are pic de logică.

Îmi curăț mâinile de firimituri și ridic din umeri.

— De-aia îmi și place, zic.

Găsim un vânzător care servește ceai de mure și continuăm să ronțaim dulciurile cumpărate în timp ce inspectăm mai departe Târgul. Locuitorii Kenta obișnuiți nu par să ne privească la fel de circumspect ca soldații lor. Dimpotrivă, dacă nu trebuie să intre în contact direct cu noi, ne tratează ca și cum suntem invizibili, dar și atunci par să ne tolereze destul de bine.

Sunt captivată de fustele și rochiile unora dintre femei. De lungimi și culori diferite, foșnesc în jurul lor când acestea lucrează și se mișcă printre tarabe. Unele sunt împodobite cu mărgelă și bijuterii.

Nu mă preocupă prea mult cu ce sunt îmbrăcată, dar nu pot să nu constat că pantalonii mei simpli nu prea sunt ce trebuie, și nici bluza. Chiar și părul meu, decolorat de soare și împletit într-o singură coadă lăsată pe spate, pălește în comparație cu împletiturile împodobite și coafurile femeilor Kenta.

Kai pricepe la ce mă uit și mă înghiontește ușor cu un umăr.

— Ești membră a gardienilor Alaha – veșmintele elegante nu sunt de niciun folos în luptă.

— Doar dacă vrei să pari ridicolă, zice Messer neîntrebat.

Băgăcios afurisit!

Am impresia că, pe căldura asta înăbușitoare, să te lupți îmbrăcată în rochie ar arăta mult mai puțin caraghios decât soldații cu gălețile lor uriașe de metal pe cap.

Ne continuăm plimbarea pe promenadă, întorcând capul când la dreapta, când la stânga, în timp ce căutăm o cale de a pătrunde înspre interiorul țării. Văzuți pe fundalul pereților abrupti de stâncă, soldații staționați de-a lungul perimetrului fac o demonstrație ridicolă de forță. Piatra e netedă și nu are niciun fel de pată. Nu există nici măcar un locșor unde să pui piciorul sau o crăpătură care să poată fi folosită drept punct de sprijin pentru escaladare.

— Într-un fel sau altul, tot e nevoie să aducă aici totul.

Kai nu răspunde observației lui Messer. Nu e nevoie. Ajungem toți la aceeași concluzie deprimantă: s-ar putea să nu existe nicio cale.

Niciodată.

Continuăm să umblăm prin Târg, până când zărim o mulțime adunată în jurul unui ring de dans improvizat în mijlocul platformei. Ne strecurăm până în față. Pe o scenă mică se află o trupă de muzicanți, cu viori, armonici și tobe. Femeile își rotesc fustele în timp ce dansează.

E năucitor să le privești. Dansatorii se mișcă firesc, intră și ies din formație, se prind de mâini cu următorul partener chiar înainte de a vedea cine este acesta. Fețele le sunt luminoase, râd și zâmbesc, radiază de fericire în timp ce tempoul melodiei crește. Repede, mai repede, tot mai repede, până când devine o adevărată provocare să țină ritmul și abia atunci observ greșelile. Un pas ratat, mâini care rămân în aer, picioare împleticite.

Muzica se oprește apoi brusc și, odată cu ea, și dansatorii. Mulțimea izbucnește în urale și ne alăturăm și noi; aplaudăm, iar dansatorii râd și împart zâmbete, făcând o reverență unul în fața celuilalt înainte de a pleca. Una dintre femei trece chiar pe lângă mine și întind mâna să-mi trec degetele peste materialul rochiei. E o atingere scurtă, dar pare că aș fi atins o apă.

Scripcarul singuratic începe o melodie mai lină și câteva dintre cuplurile rămase pe ring încep să danseze legănat.

— Dansează cu mine! zice Kai și mă ia de mână.

Ridic din sprâncene, surprinsă.

— Aici?

Ar fi o încălcare flagrantă a Regulii Limitărilor, o listă de angajamente pe care fiecare persoană din Alaha este de acord să le respecte odată ce ajunge la maturitate. Nu poate să existe niciun fel de contact apropiat înainte de Ceremonia de Însotire.

Ceremonia e numită după legendarul Legământ de Însotire – o listă de angajamente pe care fiecare persoană din Alaha este de acord să le respecte odată ce termină școala primară, la vârsta de doisprezece ani. Nu trebuie să existe niciun fel de contact intim până la Ceremonia de Însotire, care are loc atunci când împlinești optsprezece ani.

Cel mai adesea, ceremonia nu e decât o căsătorie strategică, o negociere între familii și nu o însotire din dragoste adevărată. Inițial a fost stabilită pentru a controla împerecherea între persoane prea strâns înrudite, însă acum se practică pentru a frâna valul scăderii populației. Este mai probabil ca oamenii să aibă copii dacă sunt într-un mediu izolat, în care sunt obligați să se căsătorească de foarte tineri.

Kai se uită la mine.

— Cine să ne denunțe? Soldații mei?

Mă uit în jur și în mulțime văd că sunt destui dintre ai noștri care privesc cântăreții. Mă uit și la Messer și îi întind lui băutura mea. Ca de obicei, îl las pe Kai să conducă și îl urmez pe ringul de dans. Celelalte cupluri ne zâmbesc politicos în timp ce ne găsim un loc printre ei pe